

Sygnatura akt VI Ka 853/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **19 stycznia 2021 r.**

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Marcin Schoenborn

Protokolant Monika Dąbek

przy udziale Marka Kasieczko Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G.

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2021 r.

sprawy **D. W. (1)** ur. (...) w J.

syna Z. i B.

oskarżonego z art. 300§2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 28 sierpnia 2020 r. sygnatura akt II K 241/19

na mocy art. 437 kpk i art. 438 kpk

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Zabrze do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 853/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

wyrok Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 28 sierpnia 2020 r. sygn. akt II K 241/19

1.2. *Podmiot wnoszący apelację*

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. *Granice zaskarżenia*

1.1.1. <i>Kierunek i zakres zaskarżenia</i>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. <i>Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w	

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. **Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

2.2. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść, a polegający na niezasadnym przyjęciu, iż ujawnione w toku przewodu sądowego i ustalone na ich podstawie okoliczności nie dają podstawy do przyjęcia, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa z art. 300 § 2 kk, co w konsekwencji spowodowało uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, podczas gdy dowody te i poczynione na ich podstawie w sposób prawidłowy ustalenia prowadzą do wniosku przeciwnego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Prokurator ma rację, że Sąd Rejonowy nie dostrzegł istoty czynu, który oskarżonemu został zarzucony aktem oskarżenia. Oczywiście sposób zredagowania opisu tego czynu w skardze oskarżycielskiej jest delikatnie rzecz ujmując daleki od precyzji i to nie tylko w kontekście znamion przestępstwa stypizowanego w art. 300 § 2 kk, tak przedmiotowych, jak i podmiotowych, ale również w</p>		

aspekcie faktów ustalonych w toku dochodzenia, które stały się podstawą postawienia w stan oskarżenia D. W. (1). Akt oskarżenia zarzucał oskarżonemu, że w dniu 29 lipca 2015 r. w Z. w celu udaremnienia wykonania orzeczenia organu ścigania utrudnił on zaspokojenie wierzyciela zbywając oddany mu na przechowanie jako osobie godnej zaufania samochód osobowy marki J. (...) nr rej. (...), tj. popełnienie przestępstwa z art. 300 § 2 kk, którego znamiona zostały określone następująco „Kto, w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądu lub innego organu państwowego, udaremnia lub uszczupla zaspokojenie swojego wierzyciela przez to, że usuwa, ukrywa, zbywa, darowuje, niszczy, rzeczywiście lub pozornie obciąża albo uszkadza składniki swojego majątku zajęte lub zagrożone zajęciem, bądź usuwa znaki zajęcia”. Pomimo ewidentnej niedokładności uchybiającej treści art. 332 § 1 pkt 2 kpk, z opisu czynu zarzucanego, w kontekście okoliczności sprawy wpływających z materiału dowodowego przedstawionego przez oskarżyciela publicznego wraz aktem oskarżenia, dość czytelnie jednak wynikało, że przez niekwestionowaną przez oskarżonego sprzedaż J., który miał być zabezpieczony jako dowód w postępowaniu przygotowawczym Prokuratury Rejonowej G. w G. o sygn. akt (...) mającym za przedmiot m.in. przywłaszczenie tego pojazdu przez K. L. na szkodę (...) Sp. z o. o. (k. 3-7) i oddany został na zasadzie art. 228 § 1 kpk na przechowanie oskarżonemu jako osobie godnej zaufania z zaznaczeniem obowiązku przedstawienia na każde żądanie organu prowadzącego postępowanie i z pouczeniem o zakazie

zbywania i odpowiedzialności karnej z art. 300 § 2 kk na podstawie sporządzonego przez funkcjonariusza Policji protokołu oddania rzeczy na przechowanie (k. 55-56), udaremnione miało zostać zaspokojenie wierzyciela, którym był działający przez swe organy, tu organy postępowania przygotowawczego, Skarb Państwa jako oddający rzecz na przechowanie, uprawniony do zadysponowania rzeczą, co do której trwał spór o prawo własności, w przypadku jej zbędności dla postępowania karnego, czy to przez jej zwrot ustalonemu właścicielowi jako osobie uprawnionej (art. 230 § 2 kpk), czy też przez złożenie rzeczy do depozytu sądowego bądź oddanie jej osobie godnej zaufania - do czasu wyjaśnienia uprawnienia do odbioru w razie wątpliwości, komu należy rzecz wydać (art. 231 § 1 kpk), a wcześniej mający również prawo żądania jej przedstawienia np. dla celów dowodowych (art. 228 § 1 kpk).

Zwrócić natomiast trzeba uwagę, że podstawą zabezpieczenia w/w pojazdu do celów postępowania karnego, jak to należy wywodzić z dowodów ze źródeł osobowych oraz treści przepisów art. 217 kpk i art. 230 § 1 kpk, nawet pomimo braku odpisów stosownej dokumentacji z akt (...), musiało być postanowienie prokuratora zatwierdzające dokonane przez Policję w dniu 2 lutego 2015 r. zatrzymanie auta bez uprzedniego polecenia prokuratora w sytuacji, w której nie mogło dojść do jego dobrowolnego wydania. Jak zeznał D. W. (2), w którego faktycznym władaniu auto się miało wówczas znajdować po jego nabyciu od spółki (...) Sp. z o. o. reprezentowanej przez K. L. jako jej prokurenta,

został on w istocie postawiony przed faktem dokonanym. Gdy pojawił się w miejscu parkowania auta na terenie szpitala w K., było ono w obecności oskarżonego i K. L. łożowane na lawetę, a następnie przez Policję zabezpieczone i oddane na przechowanie D. W. (1) (k. 12v). Z protokołu oddania rzeczy na przechowanie oraz z pokwitowania wynika, że wydarzyło się to 2 lutego 2015 r. (k. 55-57). Oskarżony z kolei w istocie twierdził, iż wówczas J. traktował jako własność spółki (...), której był prezesem, gdyż w jego dyspozycji pozostawała karta pojazdu, zatem nie mogło dojść do przeniesienia posiadania auta na rzecz nabywcy, koniecznego dla przeniesienia własności, poza tym K. L. jako prokurent miał nie być uprawniony do samodzielnej jego sprzedaży w imieniu spółki (k. 210v). Nie bez powodu więc musiała zostać wówczas wezwana Policja, skoro i D. W. (2) i D. W. (1) w imieniu (...) Sp. z o. o., rościli sobie pretensje do przedmiotowego samochodu. Zresztą oskarżony miał też zawiadomić o przestępstwie kradzieży z włamaniem J. i było to obok przywłaszczenia tego auta przez K. L., które miało przejawiać się jego sprzedażą w dniu 15 stycznia 2015 r. na rzecz D. W. (2), przedmiotem postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej G. w G. o sygn. akt (...) (k. 3-7).

W takim układzie okoliczności zgodnie z art. 230 § 1 kpk prokurator w terminie 7 dni od dnia czynności powinien zatwierdzić zatrzymanie rzeczy. Tak się zaś musiało stać w tym wypadku, skoro przedmiotowy pojazd nie został procesowo w drodze postanowienia prokuratora zwrócony osobie uprawnionej do dnia 30 listopada 2015 r., a musiałby

zostać zwrócony niezwłocznie, gdyby nie doszło do zatwierdzenia zatrzymania rzeczy.

Dodać jeszcze trzeba, że prokurator ostatecznie postanowieniem z dnia 30 listopada 2015 r. zdecydował o zwrocie J. D. W. (2) ustalając, że ten skutecznie nabył własność auta. Niewątpliwie sprzedaż J. uniemożliwiła zaś wykonanie tej decyzji prokuratora. Oskarżony zdawał sobie też sprawę z tego, że trwa spór o prawo własności, nawet jeśli samemu był przekonany do swych racji, a więc tego, iż pojazd dalej stanowi własność spółki (...), której winien zostać ostatecznie zwrócony.

Tymczasem, jak należy wnioskować z treści pisemnych motywów zaskarżonego wyroku w korelacji z przebiegiem postępowania dowodowego na rozprawie głównej, dla Sądu Rejonowego czyn zarzucony oskarżonemu miał polegać na tym, że przez sprzedaż J. miał on udaremnić zaspokojenie D. W. (2) jako wierzyciela (...), a orzeczeniem w celu udaremnienia wykonania którego miał owej transakcji dokonać, był nakaz zapłaty wydany w elektronicznym postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie zasądzający kwotę 43.000 złotych od spółki (...) na rzecz D. W. (2). Uniewinnił zaś Sąd I instancji oskarżonego dlatego, że przed sprzedażą J. podjął on skuteczne działania w celu utraty mocy przez nakaz zapłaty, który miał się uprawomocnić na skutek wprowadzenia w błąd e-sądu przez powoda co do adresu pozwanej spółki. Ponadto do zajętego składnika majątku spółki, czyli przedmiotowego J., organ egzekucyjny, który podjął

czynności na wniosek D. W. (2), nie skierował egzekucji, a później w ogóle ją wstrzymał, by finalnie to postępowanie wręcz umorzyć. W konsekwencji, zapewne kierując się poglądem, że odpowiedzialność karną z art. 300 § 2 kk uzasadniają tylko takie rozporządzenia składnikami majątku, które mają realny wpływ na udaremnienie lub ograniczenie zaspokojenia wierzyciela (zob. m.in. wyrok SN z dnia 27 lutego 2002 r., V KKN 83/00, LEX nr 53056; postanowienie SN z dnia 4 listopada 2002 r., sygn. III KK 283/02, OSNKW 2003/3-4/ 34), Sąd Rejonowy przyjął, iż w czasie dokonywania, sprzedaż przez oskarżonego auta, zresztą później anulowana, nie mogłaby doprowadzić do sytuacji, w której D. W. (2) nie zostałby zaspokojony i to niezależnie od tego, czy realnie przysługiwała mu wierzytelność wobec spółki (...), czy też nie, co pozostało nierozstrzygniętym, gdyż ma być wciąż przedmiotem sporu cywilnego toczącego się w następstwie skutecznego zaskarżenia przez (...) wspomnianego wyżej nakazu zapłaty.

W świetle powyższego zaznaczenia więc wymaga, że sąd nie jest związany opisem czynu przedstawionym przez oskarżyciela. Przedmiotem osądu jest bowiem zdarzenie historyczne, które leży u podstaw oskarżenia, i sąd może tym samym modyfikować zarówno ów opis, jak i jego kwalifikację, jeżeli tylko mieści się w granicach owego zdarzenia (zob. wyrok SN z dnia 14 kwietnia 2016 r., V KK 43/16, LEX nr 2179282). Zdarzenie historyczne obejmuje opisane w skardze wniesionej przez prokuratora zdarzenie faktyczne.

Jest przy tym pojęciem o szerszym znaczeniu niż pojęcie „czynu” oskarżonego, polegającego na jego działaniu lub zaniechaniu. Sąd, w następstwie wyników postępowania dowodowego, może inaczej, w porównaniu z twierdzeniami oskarżyciela w akcie oskarżenia, dokonać ustaleń w sprawie, o ile porusza się w granicach wyznaczonych zdarzeniem ujętym w akcie oskarżenia. Granice oskarżenia są zaś zachowane wtedy, gdy w miejsce czynu (bądź czynów) zarzucanego, w ramach tego samego zdarzenia faktycznego (historycznego) można przypisać oskarżonemu czyn ze zmienionym opisem, czy nawet oceną prawną, ale mieszczący się w tym samym zespole zachowań człowieka, które stały się podstawą poddania w akcie oskarżenia przejawów jego działalności wartościowaniu z punktu widzenia przepisów prawa karnego materialnego (zob. wyrok SA w Warszawie z dnia 16 lutego 2016 r., II AKa 367/15, LEX nr 2071581).

Zdarzeniem faktycznym (historycznym) ujętym w akcie oskarżenia była w niniejszym postępowaniu ewidentnie sprzedaż przez oskarżonego J. jako przedmiotu zatrzymanego w trybie przepisów Kodeksu postępowania karnego i tego powody oraz następstwa. W żadnym jednak razie nie chodziło o wpływ tej transakcji na zaspokojenie spornej wierzytelności pieniężnej D. W. (2) względem spółki (...), lecz jej związek z naruszeniem przez oskarżonego obowiązków przechowawcy i tym, jakie to miało przełożenie na realizację przez organ postępowania karnego praw i obowiązków względem zatrzymanego pojazdu. A tej

perspektywy Sąd I instancji w ogóle nie miał w polu widzenia, jej nie rozważał i nie oceniał. (...) się natomiast na kwestiach drugorzędnych lub bez znaczenia dla rozstrzygnięcia, a do takich zaliczyć należy na pewno zagadnienia związane z dowodzeniem przez oskarżonego fikcyjności wierzytelności D. W. (2) wobec (...) i okolicznościami jej sądowego dochodzenia przed e-sądem ze skutkiem w postaci wszczęcia egzekucji komorniczej na podstawie nakazu zapłaty, który następnie utracił przymiot prawomocności i sprawa została skierowana do rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Gliwicach na zasadach ogólnych. Można wręcz odnieść wrażenie, iż tylko tym w zasadzie głębiej zainteresował się Sąd I instancji, gdyż na tym polu zasadniczo różnili się oskarżony i D. W. (2), a i zapewne bez wpływu na to nie pozostała treść sprzeciwu obrońcy od wyroku nakazowego.

Już tylko z podanych względów ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę zaskarżonego wyroku musiały uchodzić za niekompletne, a tym samym błędne.

Stwierdzić należało również wpływ tego uchybienia na treść zaskarżonego wyroku. Zgromadzony materiał dowodowy pozwala bowiem ustalić, że oskarżony swoim zachowaniem pozostającym w granicach oskarżenia zrealizował przedmiotowe i podmiotowe znamiona czynu zabronionego stypizowanego w art. 300 § 2 kk w ten sposób, że w celu udaremnienia wykonania orzeczenia prokuratora o zatwierdzeniu zatrzymania rzeczy udaremniał zaspokojenie Skarbu Państwu, a konkretnie wynikającej ze stosunku prawnego

przechowania przysługującej organowi procesowemu jako statio fisci Skarbu Państwa wierzytelności, której treścią było prawo żądania przedstawienia rzeczy przez przechowawcę na każde żądanie tego organu, przez to, że sprzedał oddany mu na przechowanie uprzednio zajęty (zatrzymany) jako dowód w postępowaniu przygotowawczym Prokuratury Rejonowej G. w G. sygn. akt (...) samochód marki J. (...) o nr rej. (...), a na mocy postanowienia prokuratora z dnia 30 listopada 2015 r. podlegał zwrotowi D. W. (2) jako osobie uprawnionej, do dnia dzisiejszego z powodu owej sprzedaży decyzja ta nie została jednak wykonana.

Wiedział oskarżony bardzo dobrze, że nie może sprzedać przedmiotowego pojazdu. Przy oddaniu mu w dniu 2 lutego 2015 r. m.in. J. na przechowanie został przecież oskarżony pouczony o zakazie zbywania również tego pojazdu i odpowiedzialności karnej z art. 300 § 2 kk. Co więcej musiał zdawać sobie sprawę, że jest obowiązany do przedstawienia oddanych mu wówczas na przechowanie rzeczy na każde żądanie sądu lub organu prowadzącego postępowanie. Przekonuje o tym już tylko treść protokołu oddania rzeczy na przechowanie zawierająca również sygnowane przez oskarżonego przyjęcie do wiadomości w/w zobowiązania oraz udzielonych pouczeń (k. 55-56). Zresztą oskarżony nie krył, że był świadom tego zakazu, skoro twierdził, że 15 lipca 2015 r. dzwonił do prokuratora ze swoimi dylematami wynikłymi na tle kondycji finansowej spółki (...), której był prezesem (k. 210v).

Logika i doświadczenie życiowe nie pozwalają jednak uwierzyć, żeby prokurator nadzorujący w/w postępowanie przygotowawcze mógł wówczas powiedzieć oskarżonemu, żeby zbył auto, nawet jeśli o takim przebiegu rozmowy oskarżonego z prokuratorem zapewniali również matka oskarżonego i jej przyjaciel, mający się wówczas tej konwersacji przysłuchiwać. Byłoby to postąpienie ewidentnie sprzeczne z przepisami Kodeksu postępowania karnego, zgodnie z którymi uprzednio musiałoby zostać wydane na piśmie postanowienie na podstawie art. 230 § 2 kpk o zwrocie osobie uprawnionej przedmiotowego J. jako zbędnego dla postępowania karnego. Zbędnym natomiast na owy czas nie mógł być ten pojazd, kiedy jeszcze wtedy na dobre trwał spór o własność m.in. i tego auta, a kwestia jego własności w żadnym razie nie była rozstrzygnięta zważając, że przedmiotem toczącego postępowania przygotowawczego było m.in. ustalenie, czy w dniu 15 stycznia 2015 r. doszło do kradzieży bądź przywłaszczenia auta przez K. L. jako prokurenta (...) Sp. z o. o., która to spółka będąca właścicielem pojazdu reprezentowana akurat przez tegoż prokurenta miała wówczas sprzedać m.in. J. D. W. (2) (k. 154, 155). Dla potrzeb postępowania karnego kwestia własności auta rozstrzygnięta została dopiero w postanowieniu umarżającym śledztwo (...) wydanym 30 listopada 2015 r. (k. 3-7). W takiej sytuacji na czas sprzedaży auta co najwyżej spodziewać się można byłoby wydania przez prokuratora postanowienia o złożeniu przedmiotu do depozytu sądowego lub oddaniu osobie godnej zaufania aż do wyjaśnienia

uprawnienia do odbioru, a to wobec wątpliwości, komu należy wydać zatrzymaną rzecz (art. 231 § 1 kpk). Nie mógł zatem oskarżony mieć pewności, że J. zostanie zwrócony spółce (...), a więc już tylko na tej podstawie musiał zdawać sobie sprawę i z takiej ewentualności, iż jako przechowawca samochód będzie musiał wydać na żądanie organu procesowego, który w ten sposób będzie chciał np. doprowadzić do wykonania decyzji, jak ta, która zapadła 30 listopada 2015 r.. Sprzedaż, z którą immanentnie łączyć się miało przekazanie auta nabywcy, obiektywnie to uniemożliwiła. Oskarżony musiał zatem chcieć działać w takim celu, a więc w tym wypadku udaremnienia wykonania orzeczenia zatwierdzającego zatrzymanie rzeczy. Ponadto oskarżony wykazał się zdeterminowaniem, by sprzedać przedmiotowego J.. Po tym, jak z kupna pojazdu dokonanego w Z. w dniu 29 lipca 2015 r. (faktura - k. 30; zeznanie B. W. - k. 80), nawet zgłoszonego przez oskarżonego do (...)Urzędu Miejskiego w Z. w dniu 30 lipca 2015 r. (k.29), wycofał się B. W., czego potwierdzeniem jest oświadczenie z dnia 11 sierpnia 2015 r. sygnowane przez oskarżonego (k. 26) oraz faktura korygująca z dnia 10 sierpnia 2015 r. (k. 28), a powodem tego zakomunikowanym oskarżonemu było w istocie ujawnienie przed owym kupującym za sprawą wizyty w jego komisie D. W. (2), iż co do własności auta jest co najmniej spór (zeznanie D. W. (2) - k. 12; zeznanie B. W. - k. 80), już w dniu 8 września 2015 r. oskarżony jako reprezentant (...) Sp. z o. sprzedał ponownie pojazd, tym razem niejakiemu Ł. P. (k. 26). Choć tego kupującego nie przesłuchano, dla śledczych był

bowiem nieosiągalny (k. 51, 52, 144), a Sąd Rejonowy w ogóle tego źródła dowodowego nie dostrzegł, to jednak transakcja musiała okazać się rodzącą konsekwencje dla dalszych losów auta z negatywnym skutkiem dla wykonania późniejszego postanowienia o jego zwrocie D. W. (2), skoro do (...)Urzędu Miejskiego w Z. w dniu 5 października 2015 r. wpłynęła elektroniczna informacja o przerejestrowaniu J. w Starostwie Powiatowym w B. (k. 63), a jest też niebudzącym wątpliwości to, iż pojazdu D. W. (2) dotychczas nie odzyskał.

W kontekście powyższego należy z kolei podkreślić, że wydanie rzeczy mogących stanowić dowód w sprawie, stosownie do obowiązku wynikającego z art. 217 § 1 kpk, bądź znalezienie takich przedmiotów w toku przeszukania po myśli art. 219 § 1 kpk, tworzy stan wejścia w ich władanie przez uprawniony organ procesowy, a tym samym ich zajęcie przez zatrzymanie na czas niezbędny dla postępowania karnego do wykonania określonych w nim czynności. Sytuacji tej nie zmienia fakt oddania tych przedmiotów na przechowanie osobie godnej zaufania z zaznaczeniem obowiązku przedstawienia na każde żądanie organu prowadzącego postępowanie w rozumieniu art. 228 § 1 kpk, co z językowego punktu widzenia oznacza umieszczenie tych przedmiotów w odpowiednich warunkach w bezpiecznym miejscu i utrzymywanie ich we właściwym stanie przez tę osobę przez pewien czas, dla realizacji niezbędnych czynności procesowych, w związku z toczącym się postępowaniem. Przez zajęcie należy bowiem rozumieć każdy akt procesowy właściwego organu odbierający jakiemuś podmiotowi swobodę

w rozporządzeniu określonym prawem majątkowym, które mu przysługuje (zob. postanowienie SN z dnia 20 stycznia 2005 r., I KZP 31/04, OSNKW 2005/2/20). Na gruncie przepisu art. 228 § 1 kpk oddanie rzeczy na przechowanie osobie godnej zaufania tworzy natomiast między tą osobą a Skarbem Państwa swoistą relację dłużnik-wierzyciel, opartą na stosunkach obligacyjnych, skoro z jednej strony organ postępowania może żądać od osoby przechowującej rzecz określonego świadczenia wynikającego z treści orzeczenia, pozwalającego na właściwe realizowanie funkcji postępowania karnego, np. zwrotu rzeczy celem dokonania oględzin czy uzyskania opinii biegłego, a z drugiej istnieje obowiązek wykonania takiego świadczenia do czasu wydania odmiennej decyzji w przedmiocie dowodów rzeczowych. Wobec tego przyjmuje się, że oddanie na przechowanie osobie godnej zaufania, w trybie określonym w art. 228 § 1 kpk, przedmiotów w nich określonych, powoduje powstanie stosunku zobowiązaniowego przechowania (art. 835 kc), w którym organ wydający w tym przedmiocie postanowienie jest wierzycielem, a osoba godna zaufania, której oddany został przedmiot na przechowanie - dłużnikiem. Natomiast zachowanie osoby godnej zaufania, polegające na usunięciu, ukryciu, zbyciu, darowaniu, niszczeniu, obciążaniu albo uszkodzaniu zajętych przedmiotów, o ile zostały spełnione pozostałe przesłanki odpowiedzialności karnej, wypełnia znamiona przestępstwa określonego w art. 300 § 2 kk (zob. wyrok SN z dnia 15 czerwca 2004 r., II KK 38/03, OSNKW 2004/7-8/76; postanowienie SN z dnia 13

listopada 2002 r., II KKN 121/01, LEX nr 56096; wyrok SN z dnia 18 października 1999 r., II KKN 230/99, Prok. i Pr. 2000/2/8 z glosą S. Łagodzińskiego, Prok. i Pr. 2000/12, s. 99 i nast.; wyrok SN z dnia 5 stycznia 2000 r., V KKN 192/99, LEX 50986). Oczywiście zachowanie się sprawcy przestępstwa określonego w art. 300 § 2 kk zawsze musi być skierowane na jakiś składnik (składniki) jego majątku. Nie mniej pamiętać trzeba, że także posiadanie jako stan faktyczny, z którego wynikają skutki prawne o charakterze majątkowym, stanowi składnik majątku posiadacza (zob. J. Majewski [w:] Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363 k.k., wyd. IV, red. A. Zoll, Kraków 2016, art. 300). Stan „zajęcia” trwa natomiast dopóty, dopóki zajęcie nie zostanie uchylone w przepisanej formie przez właściwy organ lub nie upadnie z mocy samego prawa. „Orzeczeniem sądu lub innego organu państwowego”, o którym mowa w art. 300 § 2 kk, jest zaś każde rozstrzygnięcie - niezależnie od jego nazwy - wydane przez organ państwowy, w szczególności sąd, w sprawie indywidualnej, które nadaje się do wykonania. Jest nim więc również wykonalne postanowienie prokuratora wydane w postępowaniu karnym na etapie postępowania przygotowawczego.

Wniosek

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zabrze

zasadny
 # częściowo zasadny
 # niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Stwierdzono uchybienie podniesione w środku odwoławczym wywiedzionym na niekorzyść, a to zgodnie z art. 438 kpk w zw. z art. 434 § 1 kpk pozwalało Sądowi odwoławczemu zaingerować w treść zaskarżonego wyroku, a konkretnie z przyczyn poniżej naprowadzonych uchylić to orzeczenie i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zabrze.</p> <p>Zgodzić się bowiem trzeba z oskarżycielem publicznym, że czyn oskarżonego wyczerpujący znamiona czynu zabronionego stypizowanego w art. 300 § 2 kk był społecznie szkodliwy w stopniu wyższym niż znikomy. Przekonywały o tym ocenione całościowo okoliczności, które obowiązujący kodeks karny wskazuje w art. 115 § 2 jako relewantne dla prawidłowej oceny stopnia społecznej szkodliwości popełnianego czynu, przy czym kluczowa była waga naruszonych przez oskarżonego obowiązków oraz tego następstwa, mające w istocie trwałe charakter, godzący przy tym nie tylko w pewność obrotu, ale i powagę orzeczeń wydanych przez organ państwowy, nadto postać zamiaru oraz motywacja sprawcy. Jako przechowawca miał zakaz zbycia samochodu, któremu niewątpliwie się sprzeniewierzył, a okoliczności tego wcale nie świadczyły na jego korzyść. Argumentem dla dokonanej sprzedaży nie mogła być w żadnym razie sytuacja finansowa spółki (...). Z powodów powyżej wyłożonych oskarżony nie miał formalnej, ani nieformalnej zgody</p>	

organu procesowego na tego rodzaju postąpienie. Nawet wątpliwości pierwszego z nabywców, które musiały uzmysławiać oskarżonemu powagę sporu o własność pojazdu realnie toczzonego z D. W. (2), w który zaangażowane zostały organy państwa, zresztą z inicjatywy oskarżonego, nie powstrzymały go przed spieniężeniem rzeczowego składnika majątkowego. Dostrzec przy tym należało, iż u źródła konfliktu z D. W. (2), leżał spór, jaki oskarżony prowadził równoległe z K. L. i jego żoną, będących odpowiednio prokurentem i współnikiem (...), o sprawy tej spółki, zresztą zakończonego krótko przed 30 listopada 2015 r. sprzedażą przez oskarżonego posiadanych przez niego udziałów w (...) i rezygnacją z członkostwa w zarządzie spółki (k. 19-21). Można więc byłoby nawet rzec, iż problem przez siebie wywołany pozostawił innym, względnie samemu od niego uciekł. Tylko zaś znikomość społecznej szkodliwości prowadzi do zniesienia przestępności czynu i obliguje do umorzenia wszczętego postępowania (art. 17 § 1 pkt 3 kpk), co także dotyczy orzekania na rozprawie (wyrok umarzający - art. 414 § 1 kpk).

Oskarżony jako osoba uprzednio karana za przestępstwo umyślne, tj. kradzież (k. 299), nie spełniał też warunków progowych dla zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania (art. 66 § 1 kk). W tym miejscu zaznaczyć należy, iż jakkolwiek Sąd Okręgowy nie dysponował aktualnymi danymi o karalności oskarżonego, to jednak te, w których był posiadaniu, a więc z dnia 29 maja 2020 r., jednoznacznie wskazywały, że do

dnia wyrokowania w niniejszej sprawie w instancji odwoławczej prawomocne od dnia 20 kwietnia 2019 r. skazanie oskarżonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 12 kwietnia 2019 r. sygn. akt III K 1199/18 za przestępstwo z art. 278 § 1 kk na karę samoistnej grzywny nie mogło ulec zatarciu. Na dzień 29 maja 2020 r. brak było bowiem informacji o wykonaniu grzywny, bądź jej darowaniu. Na pewno też nie mógł jeszcze wtedy upłynąć liczony od uprawomocnienia się wyroku skazującego termin przedawnienia wykonania grzywny wynoszący w myśl art. 103 § 1 pkt 3 kk 10 lat. Tymczasem zgodnie z art. 107 § 4a kk w razie skazania na grzywnę zatarcie skazania następuje z mocy prawa z upływem roku od wykonania lub darowania kary albo od przedawnienia jej wykonania.

W konsekwencji zachodzą podstawy do wydania wyroku skazującego. Sąd odwoławczy nie może jednak skazać oskarżonego uniewinnionego w pierwszej instancji (art. 454 § 1 kpk). W takiej sytuacji art. 437 § 2 zd. 2 kpk przewiduje uchylenie zaskarżonego wyroku uniewinniającego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Właściwość miejscowa Sądu Rejonowego w Zabrze w dalszym postępowaniu determinowana była treścią art. 31 § 1 kpk w zw. z art. 6 § 2 kk, zgodnie z którymi to przepisami właściwy miejscowo do rozpoznania sprawy jest sąd, w którego okręgu popełniono przestępstwo, a czyn zabroniony uważa się za popełniony w miejscu, w którym sprawca działał lub zaniechał działania, do którego był obowiązany, albo gdzie skutek stanowiący znamię

czynu zabronionego nastąpił lub według zamiaru sprawcy miał nastąpić. Działaniem sprawcy w tym przypadku była sprzedaż J.. Ta dokonana 29 lipca 2015 r. niewątpliwie miała miejsce w Z., o czym zaświadczały m.in. zeznania B. W.. Faktura z 8 września 2015 r. pozwala przyjąć, iż również sprzedaż z tej daty także dokonała się w Z.. Z kolei in concreto skutkiem przestępstwa z art. 300 § 2 kk było udaremnienie zaspokojenia wierzytelności Skarbu Państwa o przedstawienie rzeczy oddanej na przechowanie na każde żądanie organu procesowego. Ponieważ oskarżonemu jako dłużnikowi nie zostało w żaden sposób wskazane (narzucone) miejsce przechowywania rzeczy, a świadczenie przedstawienia rzeczy na każde żądanie organu procesowego miało charakter niepieniężny, dla określenia miejsca jego spełnienia nie mógł mieć zastosowania art. 844 § 3 kc, tylko przepis art. 454 § 1 kc, zgodnie z którym świadczenie to powinno zostać spełnione w miejscu zamieszkania dłużnika, czyli w Z., gdzie miał mieszkać wówczas oskarżony. Tak więc zarówno miejsce realizacji czynności sprawczej, jak i jej skutek, zlokalizowane były w okręgu Sądu Rejonowego w Zabrze.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiąże o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia	
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem	

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.	Sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, którego uniewinnił Sąd I instancji	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Z powodów wyłożonych w podsekcji 3.1 zachodzą podstawy do wydania wyroku skazującego.		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
<p>Ze względu na powody uchylenia wyroku, w dalszym postępowaniu Sąd I instancji obowiązany będzie powtórzyć postępowanie dowodowe w całości, a gdyby nie miał przekonania, że dotychczas zgromadzony materiał dowodowy jest wystarczający dla stwierdzenia okoliczności związanych z zabezpieczeniem dla potrzeb postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej G. w G. sygn. akt (...) samochodu J. (...) nr rej. (...), czy też z jego sprzedażą udokumentowaną fakturą wystawioną przez (...) Sp. z o. o. z datą 8 września 2015 r., albo miał wątpliwości co do przebiegu rozmowy oskarżonego z prokuratorem z dnia 15 lipca 2015 r., obowiązany będzie po pierwsze dołączyć akta umorzonego śledztwa (...) i wykorzystać w oryginale zalegającą w tych aktach dokumentację związaną z w/w pojazdem, a może i nawet przesłuchać w charakterze świadków funkcjonariuszy Policji zaangażowanych w dniu 2</p>		

<p>lutego 2015 r. w jego procesowe zabezpieczenie. Pozyska również dokumentację ze Starostwa Powiatowego w B. odnośnie przerejestrowania tego auta do tego urzędu i ewentualnie przesłucha osobę dokonującą tej czynności jako jej właściciel. Podejmie również na powrót starania o przesłuchanie Ł. P., a także rozważy przesłuchanie w charakterze świadka prokuratora, z którym w dniu 15 lipca 2015 r. rozmawiać miał telefonicznie oskarżony.</p>		
<p>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
<p>6. Koszty Procesu</p>		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności

<p>7. PODPIS</p>	
<p>SSO Marcin Schoenborn</p>	

7.1. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	oskarżyciel publiczny prokurator Prokuratury Rejonowej G. w G.	
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo	uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego

ustalenie, którego dotyczy apelacja	mu czynu z art. 300 § 2 kk, a w konsekwencji obciążenie Skarbu Państwa kosztami postępowania w oparciu o art. 632 pkt 2 kpk		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana